

Leiken - virkelighet og mysterium

Ergoterapeuter er opptatt av leiken for å studere barns utvikling, for å få innsikt i barns handle- og væremåte og for å vurdere om leik kan være et middel i det kliniske arbeidet. Denne artikkelen gir en kort oversikt over to hovedsyn på leik som har betydning i ergoterapi. Det første er «det funksjonelle synet», som er opptatt av barnets utvikling og mestring av ferdigheter. Det andre er synet på «leik for sin egen del.» Her blir leiken sett på som et personlighetstrekk som farger den individuelle væremåten (Parham, 1996). Et annet interessant spørsmål som berøres i artikkelen er hvordan ergoterapeuter kan møte utfordringer som ligger i å bruke leik som et virkemiddel i det kliniske arbeidet.

AV EINHILD RØRMARK LOHNE

Leiken er en hemmelighet og et komplekst fenomen, lder ergoterapeuter altfor lenge har gått som katten rundt grøten. Vi har alle vår erfaring med å leike og å være leikende mennesker. Så har vi vår personlige mening om hva leik er. Men verken leik eller begrepet leikenhet lar seg forklare og definere på en enkel måte. Mange ord og begreper kan brukes, uten at de til fulle kan beskrive det mangfold som leik representerer. Dette kan skape forvirring i kommunikasjon og forskning. Det kan nemlig være uklart om vi snakker om det samme fenomenet. Definisjonene varierer og avhenger av i hvilken historiske periode de formuleres, hvem som beskriver fenomenet og personenes fagbakgrunn og interessefelt.

I ergoterapeutisk sammenheng har leiken vært sett på som en av de fire rytmene som organiserer mennesket (Meyer 1922), ved siden av arbeid, hvile og søvn.

Leontjiew har kalt leiken for barnets dominerende virksomhet (Egeberg m.fl. 1988). Leiken er også blitt sett på som barnets viktigste aktivitetsrolle. (Kielhofner, 1985)

«Det funksjonelle synet»

«Det funksjonelle synet» er i hovedsak formulert av utviklingspsykologer. I Norge er det særlig pedagoger som har vært opptatt av leik. De har sett på dette som viktig for å fremme utvikling. Primært har det som er skrevet på dette området, vært relatert til barn uten funksjonshemninger. Ergoterapeuter henter kunnskap, forståelse og inspirasjon om dette emnet. Særlig fra utviklingsarbeid og forskning som foregår blant ergoterapeuter i USA idag.

Leik angår alle, selv om uttrykksformen endrer karakter gjennom livsløpet. Den er omfattende, variert, uforutsigbar og kan sees fra svært mange sider. I «det funksjonelle synet» ser en på hva barnet oppnår ved å leike. Felles for de som har beskrevet barnets utvikling og mestring i et slikt perspektiv, er tanken om at leiken skal ha en funksjon. Den skal være et middel for å nå et mål som kan ligge langt fram i tid.

Et eksempel er Leontjiew, som la vekt på leiken som en trinnsvis øvelse i å bli voksen, og Piaget som var opptatt av leiken for å studere kognitive aspekter av utvikling (Egeberg m.fl. 1988).

Leik fra et utviklingsperspektiv har hatt betydelig innflytelse på forståelse av leik generelt. Det blir da tatt utgangspunkt i milepæler av utvikling og forventet mestring i ulike aldersfaser.

Forskere har også understreket leikens betydning for oppmerksomhet, nysgjerrighet og humor. Dessuten for personlighetsutvikling, metakommunikasjon og for tilpassing til sosiale og kulturelle systemer (Parham og Primeau 1997).

Jean Ayres, som i betydelig grad har påvirket norske barneergoterapeuters kliniske arbeidsmetoder, var opptatt av målet med leiken. Hun så på sanseintegrasjonens betydning for utvikling. I boka «Sensory Integration and the child» (Ayres 1979), argumenterer hun for leik som avgjørende for å fremme adaptive responser av betydning for sanseintegrasjon. Ayres vurderer leiken i et utviklingsperspektiv og som terapeutisk virkemiddel. Leiken er ikke i seg selv målet. Hensikten er å endre nevrofysiologiske prosesser. For å oppnå dette er det en forutsetning at barnet selv er aktivt. Egenaktivitet og det å ha det morsomt henger nært sammen. Barnets egen uttrykksform - leiken - ga seg nærmest av seg selv som terapeutisk virkemiddel ved sanseintegrasjonsbehandling.

Leik som middel i behandling

I norsk barneergoterapi har ikke leiken hatt noen vesentlig plass før på 1970- og 1980 tallet. Det er flere grunner til dette. For det første var det tidligere lite

Einhild Rørmark Lohne er ergoterapeut på barneklirikken ved regionsykehuset i Trondheim, og høgskolelærer ved ergoterapeututdanninga ved Høgskolen i Sør-Trøndelag. Lohne har praktisert som ergoterapeut med barn i mer enn 30 år ved institusjoner i Bærum og Trondheim.

kunnskap å støtte seg til, som beskrev leiken fra et ergoterapeutisk synspunkt. Dessuten var det på 1960-tallet bare en håndfull ergoterapeuter som arbeidet med barn. Men interessen for bruk av leik som et middel i behandlingen, var så absolutt tilstede.

Vi som den gang arbeidet med barn, hadde alle stillinger i institusjoner for funksjonshemmede barn. En del av barna, som kunne komme fra hele landet, hadde flere år av oppveksten sin i institusjoner. Kontakten med foreldre og søsken var ofte mangelfull. Å skape et miljø som ga muligheter for leik ble sett på som vanskelig men viktig.

Når norske ergoterapeuter på 1960- og tidlig 1970-tall ennå ikke hadde funnet egne forståelses- og uttrykksformer i forhold til leik, ble det til at vi støttet oss til andre faggruppers fagutvikling på dette området. Trender i tiden var også avgjørende. For ergoterapeuter falt det naturlig å bruke drama som uttrykksform. Spesielt var fingerdukker, bruk av masker og bevegelsesleiker mye i bruk. Med utgangspunkt i den herskende husflidstradisjonen, laget barna egne dukker og masker. Fortellinger ble framført. Noen ganger med utgangspunkt i barnas egne historier, men oftere på bakgrunn av kjente eventyr og sagn.

Denne type leik-tilnærming kan en i ettertid se bygger på Freud og Eriksons teorier. Heller ikke i den sammenheng var det leiken i seg selv det ble fokusert på. Det viktige var å forstå hva som kunne oppnås med å leike.

I følge Freud har barn et ønske om «å være stor og sterk, ja, simpelten i en annens sko». Leiken ga derfor en unik mulighet til å være aktiv og ta kontroll selv, i stedet for å være et passivt offer. Eriksen pekte på at hensikten med leiken var å lære seg å mestre og få kontroll over tidlige traumer

mer i barndommen (Parhamog Primeau 1997, s. 7). Ved å leike antok en at barnet kunne bli oppfordret og stimulert til å leike ut sine emosjonelle problemer. Å oppholde seg i institusjon over lengre tid ble ansett som et traume i seg selv.

Undersøkelsermetoder i «det funksjonelle synet»

Susan Knox «The Play Scale» er ett av de første viktige undersøkelsesredskapene som er utviklet i leik. Den ble første gang publisert i Reilly (1974) «Play as Exploratory Learning», revidert av Bledsoe og Shepherd i 1982, og kalt «The Preschool Play Scale» (PPS). (Knox, 1997).

PPS er utviklet for bruk i ergoterapi, og barnets utvikling og mestring står sentralt. Metoden er observasjon. Undersøkelsesredskapet bygger på normerte data om barns utviklingsforløp i leik fra 0-6 år. PPS faller inn i tradisjonen av hierarkiske modeller, som ser på utvikling i et modningsperspektiv. Der de ulike fasene av utvikling vektlegges fram mot økende grad av mestring. Fire områder av utvikling vurderes: Orientering av kroppen i rommet (Space Management), håndtering av materialer (Material Management), imitering-dramatisering (Pretense-Symbolic) og deltakelse (Participation). PPS er et konkret og nyttig redskap. Det har vært svært mye brukt til å vurdere barns leik, planlegge behandling, evaluere tiltak og også i forskning. PPS skal være reliabel og valid og samsvare med andre milepælorienterte observasjonsredskap. Den kan derfor også brukes i tilfeller der en ikke får gjennomført andre utviklingscreeninger.

Takata: «The Play History» ble også første gang publisert i Reilly (på 1970-tallet): «Play as exploratory learning». Hun ser på utvikling som en prosess over tid. Det vil derfor være av betydning både å få kjennskap til barnets individuelle og særegne historie i fortid og

For norske ergoterapeuter på 60- og tidlig 70-tall falt det naturlig å bruke drama som uttrykksform.

nåtid. Et slikt intervju-skjema kan være et godt verktøy til bruk i klinisk praksis. (Bryze, K. 1997).

«Leikenhet og leik for sin egen del»

Leikenhet blir sett på som en indre predisposisjon (Barnett, 1990), som medfødte trekk (Knox 1997), ell- som karakteristiske trekk eller personlighetstrekk hos personen (Liebermann 1977). Leikenhet beskriver kvaliteten på leiken, ikke bare utførelsen av spesielle aktiviteter (Morrison, Metzger, Pratt, 1996).

Knox (1996) hevder at alle barn er leikne, og at det er mange grader av leikenhet. Avhengig av situasjonen og omstendighetene, er det en tendens til at barn kan kategoriseres som mer eller mindre leikne. Dette må sees i sammenheng med miljøet der leiken foregår og i forhold til familære, sosiale og kulturelle påvirkninger.

Medfødte trekk vil derfor ikke være den eneste forutsetningen for grad av leikenhet. Mindre leikne barn kan også være rimelig leikne når situasjonen ligger tilrette.

Knox gjorde en undersøkelse av førskolebarn på et dagsenter, og fant trekk hun mente var typisk for det leikne og det mindre leikne barn. De mer leikne barna var gjennomgående fleksible i sine handlinger og sosiale samhandlinger. De var nysgjerrige, glade, fysisk aktive og hadde god forestillingsevne. Disse barna viste også evne til å fordype seg i leiken og arrangere egne leikoppsett. De var ofte leikens midtpunkt og viste kreativitet og samhandlingsevne når de gikk inn i leik som andre hadde startet. Noen ble beskrevet som ledere eller sjefer.

De mindre leikne barna kunne starte opp med å leike, men trakk seg gjerne hvis andre kom og overtok ledelsen. Det var ikke uvanlig at de var tilskuere. Spontanitet og fleksibilitet «to go with the flow of the episode», manglet ofte. Barna framsto gjerne som noe stereotype og umodne; også følelsesmessig. De hadde negative atferdstrekk verbalt og fysisk, sviktende kontroll over situasjonen, vegring mot å delta og trakk seg fort tilbake. «Alene», «solo-artist» og «mer i sin egen verden» var uttrykk som også ble brukt. Disse barna foretrakk gjerne voksne eller yngre barn som leikekamerater.

Det er verdt å merke seg at dette refererer til en studie. Vi må derfor være varsom med å trekke generelle konklusjoner om det leikne og det mindre leikne barnet. Svart/hvite forestillinger er uheldig. De samme funn i nye kontekster vil kunne utdype dette fenomenet nærmere. Samtidig kan det stilles spørsmål om dagsform og om hvem barnet leiker med - hva det leiker og hvor. For oss som arbeider med barn, er Knox beskrivelse gjenkjennbar.

Undersøkelsermetoder for å vurdere leikenhet

Anita Bundy (Bundy 1991) har vært opptatt av å lage et egnet redskap som ergoterapeuter kan benytte når de skal evaluere leik og leikenhet hos barnet. På bakgrunn av Neumans og Rubins arbeider blir leik sett på som samhandling mellom barnet og miljøet. Leiken er indre motivert, har en indre basert kontroll og er ikke bundet opp av mange av de hindringer som ligger i den objektive virkeligheten.

Indre motivasjon viser til aspekter ved selve aktiviteten, som gjør at personen blir interessert og engasjert. Ytre belønning vil derfor spille liten rolle for deltakelse i aktiviteten. Indre basert kontroll vil antyde at personen selv mener at han kan gjennomføre aktiviteten, og at han ser for seg et eventuelt sluttprodukt. Frihet til å late som eller gjøre ting «på liksom», viser hvor fjernt eller nært fra den objektive virkeligheten personen velger å gjennomføre aktiviteten (Bundy 1998).

Karakteristiske trekk ved leiken blir beskrevet i et forsøk på å skille leik fra annen type aktivitet, for eksempel arbeid (Bundy 1991). Det er vesentlig å være indre motivert, at prosessen er av større betydning enn sluttproduktet, og at utforskningen er rettet mer mot muligheter enn begrensninger. Andre karakteristiske trekk er at leiken ikke er fastlagt på forhånd, men gir rom for fantasi. Slik kan virkeligheten endres når en gjør ting «på liksom». I leiken er det frihet fra ytre regler. Det forutsettes aktiv deltakelse fra den som leiker.

Et problem med beskrivelse av leikens karakteristiske trekk, er at det utelater en del aktiviteter som hører barndommen til. Dette gjelder enkelte av de aktiviteter som velges av barnet selv, som også synes å være indre motivert og som fremmer leikelyst. Det gjelder for eksempel barndommens regelstyrte leiker som paradishopping, ringleiker og balleiker. Når det er blitt beskrevet hva som er karakteristiske trekk ved leik, synes ikke alder å ha vært et tema. Personlige forventninger til leiken endres etterhvert som barnet blir eldre. Dette blir ikke tilstrekkelig ivare tatt i en slik beskrivelse.

Bundys vurderingsredskap «Test of Playfulness» (ToP), (Bundy, 1997) er en nyvinning og til inspirasjon for ergoterapeuter. Bundy snakker om at indre motivasjon refererer til aspekter ved selve aktiviteten som gjør at personen ønsker å involvere seg. Indre basert kontroll viser til at personen i hovedtrekkene kjenner til sine egne utfordringer, begrensninger og har en viss oversikt over hva som kan komme ut av leiken. Frihet fra hindringer i den objektive virkeligheten tilsier at personen selv velger hvor langt han kan gå i forhold til å late som eller gjøre «på liksom». Karakteristiske trekk er i ToP operasjonalisert slik at terapeutene kan være rimelig enige i begrepsbruken og hva som observeres. Summen av de tre elementene vil vise den relative tilstedeværelse av leikenhet. Dette er på en interessant måte visualisert som «vippehusker» i ToP. (se Bundy 1993 og 1997).

Anita Bundy (Bundy 1991 og 1998) benytter også et begrep fra Bateson: «Framing» eller leikens ramme. Innenfor leikens ramme vil den som leiker hele tiden gi holdepunkter til andre om hvordan partene skal samhandle. Den som behersker leiken vil ha evnen til å ta i mot og gi holdepunkter til andre om hvordan leiken og samhandlingen skal foregå. En flink leiker vil ha evne til både å gi og ta imot slike holdepunkter. Dette handler også om sosiale spilleregler, som nettopp kan forsterkes i leiken. Verbalspråk er ofte nødvendig i en slik sammenheng.

Dette sier noe om hvor tidlig i livet leiken mellom babyen og den voksne kan styrke og utvikle det sosiale samspillet. Det sier også noe om den betydning leik har

for samhandling på tvers av kultur- og språkgrenser.

Test of Environmental Supportiveness (ToES) er også ved å utvikles av Bundy. (1998). Her legges det særlig vekt på å vurdere faktorer i miljøet som fremmer eller hemmer leik og leikenhet.

Tilrettelegging av tiltak

Hvordan kan ergoterapeuter møte utfordringer ved tilrettelegging av tiltak? Ergoterapeuter møter barn med synlige eller skjulte funksjonshemninger og sykdommer. Barna kan også leve i en sammensatt og vanskelig livssituasjon. Vi blir svært bekymret dersom barnet ikke leiker.

Hva skal vi legge vekt på når vi skal tilrettelegge tiltak? Leikenheten eller aktiviteter som fremmer ferdigheter og der målet for barnets aktivitet ligger fram i tid? Det ene synet utelukker ikke nødvendigvis det andre, og begge deler er viktige i klinisk praksis. Slik det vil gå fram av denne artikkelen er det mange likheter mellom de to synene på leik som blir presentert.

Undersøkelsermetoder som er utviklet i en tid da «det funksjonelle synet» dominerte, kan også brukes ved studier av leikenhet. Ved beskrivelse av det leikne og det mindre leikne barnet, har for eksempel Knox (1996) benyttet seg av «The Preschool Playscale».

I et «funksjonelt syn» legges det vekt på at når barnet leiker, vil det stimulere seg selv til fysisk aktivitet som er

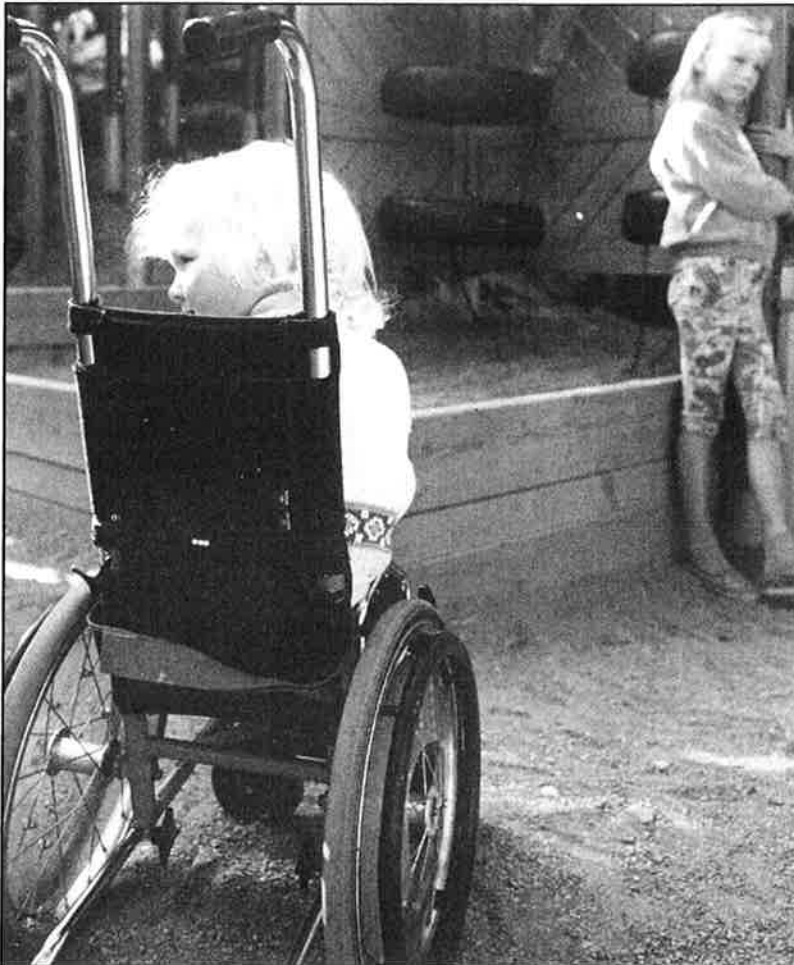
viktig for utvikling og helse. Til tankeprosesser som er av betydning for mental utvikling og til leik sammen med andre; som er viktig for sosial samhandling.

Leik vil i en slik sammenheng derfor kunne benyttes til å oppnå mål knyttet opp mot grov- eller finmotorisk funksjon, kognitive eller psykososiale ferdigheter. Dette kan gjelde selvhjelpsferdigheter og aktiviteter som det forventes at barnet skal beherske i barnehage eller skole.

Dette kan være en vanskelig balansegang. Er det leik som skjer, eller er det opplæring i ferdigheter? Når vi ser på realitetene i praksis, kan det hevdes at leik ikke er det samme som å mestre ferdigheter. Men ferdigheter kan noen ganger være nødvendig for at barnet skal kunne leike hva det ønsker. Ferdigheter kan være med på å styrke en leiken væremåte. Å mestre stadig nye og vanskeligere oppgaver kan være svært tilfredstillende. Dette kan gi opplevelser av frihet og glede.

I et syn som ser på «leikenhet og leik for sin egen del», blir leik sett på som aktivitet i en kontekst som i første rekke fremmer barnets glede og tilfredshet. En aktivitet som styrker personlighetsutvikling i retning av fleksibilitet, undring og kreativitet. Kvaliteten på leiken blir avgjørende, ikke utførelsen. Csikszentmihaly (Bundy 1991) har sagt at leik handler om at personen er fullstendig oppslukt i en aktivitet. Aktiviteten skal ikke være så vanskelig at det kan skape angst, men hel-

I et «funksjonelt syn» legges det vekt på at når barnet leiker vil det stimulere seg selv til fysisk aktivitet, som er viktig for utvikling og helse.

Ergoterapeuter møter barn med synlige eller skjulte funksjonshemninger og sykdommer. Barna kan også leve i en sammensatt og vanskelig livssituasjon. Vi blir svært bekymret dersom barnet ikke leiker.

ler ikke så lett at det blir kjedelig. Aktiviteten presenterer «akkurat den rette utfordring».

Knox (1996) fant at grovmotoriske aktiviteter (for eksempel på leikeplassen), leiker som ga mye sansestimulering og leiker som hadde nyhetens interesse, fremmet mye leikenhet. Puslespill og ulike former for solitærspill, fremmet ikke leikenhet i samme grad. Når de voksne viste positiv interesse, og selv hadde en leikenhet, hadde dette en heldig virkning. Barnets opplevelse av grunnleggende trygghet var også avgjørende.

Bundy (1998) synes ikke å vektlegge fysisk aktivitet for å fremme en leikenhet. I sine studier finner hun, avhengig av konteksten, at barn kan være leikne uten at de er spesielt fysisk aktive. Det kan imidlertid være ulikhet mellom kjønnene med hensyn til å ville utfolde seg fysisk. Gutter synes å ofte å foretrekke leiker som forutsetter fysisk styrke, konkurranse og prestasjoner (Greene, S. 1997).

For oss som har arbeidet med barn med store fysiske funksjonshemninger, vil vi gjerne tro at leik også kan foregå inni hodet. Dagdrømming vil en kunne tenke seg er en form for «inni-hodet-leik». For det alvorlig syke eller barnet med store funksjonshemninger har et leiksyn ingen mening, som bygger på ferdighetsutvikling og mål med leiken som ligger langt fram i tid.

Leik i seg selv kan trolig ha en gunstig helsemessig effekt på flere områder. Her kan nevnes glede og humor, som er kraftfulle motorer i leiken. Humor og latter er funnet å skjerpe hjernens årvåkenhet, bedre immunforsvaret og gi trim til hjertet (Svebak 1998). Av andre faktorer som kan påvirke leiken positivt, er tilgjengelighet av kjeledyr som leikekamerater. Det fokuseres stadig mer på betydning av kjeledyr for helsemessige forhold. Kanskje må vi begynne å ta hensyn til dette i ergoterapeutisk praksis?

Ved tilrettelegging må vi ha respekt for at leiken først og fremst hører til den som leiker. Siden konteksten viser seg å være så viktig for om leik og leikenhet skal skje, blir det nødvendig å studere de ulike arenaer for leik. Dette gjelder ikke minst for heimen og den interessante samhandlingen mellom foreldre og barn, der det ofte er et vekselspill mellom en leikende væremåte og oppdragelse til å mestre ferdigheter. (Parham og Prim-eau, 1997).

Fleksibilitet og kreativitet

Det ligger store og spennende oppgaver framover for fagutvikling på dette området. Vi kan sette oss inn i kunnskap om leik som er utviklet i vårt eget fag. Det ligger også en utfordring i å hente impulser fra ulike utøvende kunstformer som malerkunst, musikk og litteratur, for å studere hvilke forhold som fremmer sentrale leikenhetselementer som fleksibilitet og kreativitet. Sport kan være et område som lærer oss om flow-opplevelser. Vi kan være åpne for hvordan historiefortellinger, egne eller andres, kan brukes som middel. Vi kan også se på hva familieverdier og interesser har å si for tiltak. Ikke minst kan vi lære oss å forstå hvordan leik og leikenhet kan påvirke våre handlinger og vår væremåte i livets ulike faser.

a.s riktige leker

BARNAS BOKHANDEL PEDAGOGISK MATERIELL
HJELPEMIDLER FOR FUNKSJONSHEMMEDE

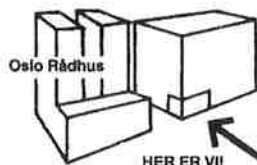

Se vårt store utvalg:

Leker
Pedagogisk materiell
Forming
Konstruksjon
Spill / Puslespill
Bøker
Motorikk
Hjelpemidler
Språkstimulering.

Kom innom og / eller be om våre nye kataloger.
Vi sender over hele landet.
Du finner oss sentralt på sjøsiden v. Oslo Rådhus.

Adr: H. Heyerdahlsgt 1, 0160 Oslo
Tel: 22332384
Fax: 22332315

Litteratur:

- Ayres, J. (1972): *Sensory Integration and Learning Disorders*, Western Psychological Services.
- Ayres, J. (1979): *Sensory Integration and the Child*, Western Psychological Services.
- Barnett, L. (1990): *Playfulness: Definition, Design, and Measurement*, *Play & Culture*, 3. s.319-336.
- Bundy, A. (1991): *Play Theory and Sensory Integration*, Kap.3: i Fisher, Murray, Bundy: *Sensory Integration Theory and Practice*, Davis Company.
- Bundy, A. (1993): *Vi må ta lek på alvor*. Ergoterapeuten.nr. 9.
- Bundy, A. (1997): *Play and Playfulness, What to look for ?*, Kap.4 i Parham and Fazio: *Play in Occupational Therapy for Children*, Mosby-Year Book, Inc.
- Bundy, A. (1998): *Understanding and Promoting Play: Kurs: Test of Playfulness*, Frambu Helsecenter.
- Egeberg m.fl. (1988): *Utviklingspsykologiske teorier*, Gyldendal Norsk Forlag, 1988.
- Greene, S. (1997): *Playmates: Social Interaction in Early and Middle Childhood*, Kap.7, i Chandler: *The Essence of Play*, The American Occupational Therapy Assosiation, Inc
- Kielhofner, G. (1985): *A Model of Human Occupation : Theory and application*. Baltimore: Williams and Wilkins
- Knox, S. (1996): *Play and Playfulness in Preschool Children*, Kap.9 i Zempke and Clark: *Occupational Science*, Davis Company.
- Knox, S. (1997): *Development and current use of the Knox Preschool Play Scale*, Kap 3, i Parham and Fazio: *Play in Occupational Therapy for Children*, Mosby-Year Book, Inc.
- Lieberman, J.N. (1977): *Playfulness: Its relationship to imagination and creativity*. New York:Academic Press.
- Meyer, A. (1922): *The Philosophy of Occupational Therapy*, *Am. Journal of Occupational Therapy*, nov/dec. 1977, Vol 31. No 10.
- Morrison, Metzger, Pratt, (1996): *Play*, Kap18, i Smith, Allen, Pratt: *Occupational Therapy for Children*, Mosby Year-Book Inc.
- Parham, D. (1996): *Perspectives on Play*, Kap 8, i Zempke and Clark: *Occupational Science*, F.A. Davis Company.
- Parham and Primeau, (1997): *Play and Occupational Therapy*, Kap1, i Parham and Fazio: *Play in Occupational Therapy for Children*, Mosby Year-Book. Inc.
- Svebakk, S. (1998): *Psykisk Helse* nr. 5
- Reilly, M. (1974): *Play as Exploratory Learning*, Sage Publications.